

הבעיה עם ורד היא, שגם כשאינה רוקדת קשה מאד שלא להבחין בה. בדרך כלל היא בולטת בראש אחד מעל כולם. הראש הזה מוקף בלורית מושכת תשומת-לב. אבל הראש, כמו שאומרים עליה החברה, הוא כלב לעומת הרגליים. יש לה רגליים שכימעט לא נגמרות המבינים שבזאבי העיר הגיעו, על סמך תצפית ממושכת, למסקנה ש' לפחות מבחינה זו היא תופעת-טבע. אין פלא שעם רגליים כאלה היא נראית כמו רוקדת, גם כאשר היא סתם הולכת.

חוץ מזה היא תמיד מחייכת. היא עושה את זה בעזרת שני טורי שיניים צהורות ועיניים כהות נוצצות. שמדביקות מיד את כל מי שמתבונן בהן.

אבל מאחורי הדבר הרוקד-הצוחק הזה... כן, כן, כאן מצפים כולם לשמוע סיפור על נערה מוכת-גורל, שהחיים הת' אכזרו לה, שהצליחה בכוחות על-אנושיים להתגבר על סבלותיה וליצור לעצמה תד' מית זוהרת ועליזה. טוב, אז במיקרה של ורד, זה לא הסיפור הזה.

אם יש לה איזה שהן טענות לחיים הן מסתכמות, בשלב זה, במילה אחת: קשה. מה קשה? קשה לרווקה בת 26 לחיות לבדה בעיר הגדולה, לעבוד לפרנסתה

לא נעים, לא נורא

בכל פעם שהיא רוקדת עם בן-זוג נראית הטע' נה כלקוחה מתוך סרטון השרות של הטלוויזיה לא נעים, לא נורא,

שבו רוקד יעקוב בודו עם רקדנית הגבוהה ממנו בכמה ראשים. גובהה של ורד (176 ס"מ) מבליט אותה בכל אירוע. כאן היא נראית רוקדת במסיבה עם העיתונאי אורי דן.

ליום ובביקורים בקיבוצים השכנים. חוץ מזה היה לנו הסחנה. אני חושבת ש' גדלתי בסחנה. היינו הולכים לשם ברגל, וזה כמו לגדול בתוך גן-עדן."

על הטרקטור

וברפת

שסיימה את בית-הספר היסודי, היתה ורד ילדה קטנה וצנומה, שלא התבלטה בין בנות כיתה. היא חלמה אן ללכת לאחד מקיבוצי הסביבה, כדי להמשיך ללמוד בו. אז הכירו אותה בני גילה בתור "ריימונדה הרוקדת". היא רקדה כבר מהגן. כאילו נולדה עם ה' חייק הזה. תמיד היתה רוקדת בהצגות ובמסיבות, אפילו בלי סיבה מיוחדת.

היא לא מצליחה לזכור איך זה בא ואיך זה התחיל. לא היו רקדניות במיש' פחה, והמוסיקה שניגנו בבית היתה בעי' קר מוסיקה מיזרחית. אבל היא היתה הרקדנית בה"א הידועה של בית-הספר. היה לה שמח.

ב'1957, עם גלי העליה הגדולה ממרוקו, שלחו את המישפחה מן הנמל הישר לבית-שאן, עירו של שר-השיכון, דויד לוי. אביה של ריימונדה היה זיעזע, כמו דויד לוי, עשה גם האב את תחילת דרכו בעיירת-הפיתוח כפועל בניין. אחר כך, כשהתבסס, פתח חנות חייטות בעיר. אל ארבעה הילדים שהביא עימו ממרוקו נוספו ארבעה שנולדו בבית-שאן.

ילדותה של ורד-ריימונדה עברה עליה בבית-שאן. זה היה בשנים שבהן היתה בית-שאן שם נרדף לעיר-ת-מצוקה, וסיר פור הילדה הרעבה מבית-שאן זיעזע את כל הארץ. אבל הזיכרונות שנושאת עימה ורד משנות ילדותה עומדים בסתירה מוח' לטת לכל מה שחושבים למצוא אצל ילדה שגדלה בבית-שאן.

"זאת היתה ילדות נפלאה," היא נזכרת, "הילדות הכי יפה שיכולה להיות. אני לא חושבת שלאחים שלי, שגדלו במקום אחר, היתה ילדות כזאת. בית-שאן היתה עיירה קטנה ויפה. מסביב היו קיבוצים פורחים. מגיל צעיר הייתי חניכת תנועה, השומר-הצעיר. היינו מבלים המון בסיר

כמלצרית או כמנהלת-מיסעדה, ולהיות מוכרת כ"ורד הרוקדת". זה יוצר מיד סיווג מסויים של הדמות. נוטים לשייך אותה לסטריאוטיפים של נערות מסוג זה.

"היום אני מנהלת מיסעדה סינית," אומרת ורד. "אנשים מקבלים אותי כבר אחרת. אבל כשהייתי מלצרית, האנשים, שלא ידעו מי אני ומה אני, התייחסו אלי בזלזול, רק בגלל העובדה שאני מל-צריית. הם קבעו עלי דיעה מראש. ראו אותי רוקדת וקבעו: זאת לא רצינית." והם לא ידעו בכלל מה זה הריקוד בש' בילי."

בשלוש השנים שהיא מקשטת את הנוף התל-אביבי, רכשה לעצמה ורד חוג רחב מאד של מכרים וידידים. אבל ספק אם רבים מהם אומנם מכירים את ורד הר אמיתית.

קודם כל, היא לא בדיוק ורד. היא ריימונדה. זה השם שהעניקו לה הוריה כאשר נולדה במרקש, מרוקו, כבתו של חייט אמיד ובעל חנויות של בדים. היא היתה בת ארבע כשהוריה עלו לארץ

